



Republika Hrvatska
Općinski sud u Osijeku
Europska avenija 7
31000 Osijek

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Osijeku po sucu Spomenki Rodić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Vlaste Živković, Osijek, Vukovarska 124, OIB: 62037483173, zastupana po punomoćniku Željki Radoš Radičević, odvjetnici u Osijeku, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon rasprave zaključene dana 21.svibnja 2026. u nazočnosti tužiteljice osobno, zamjenika punomoćnika tužiteljice Ivane Gibičar, odvjetničke vježbenice u Odvjetničkom uredu odvjetnice Željke Radoš Radičević i zamjenika punomoćnika tuženika Viktora Štrbac, odvjetničkog vježbenika u Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević i Partneri u Zagrebu, 17.lipnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna i bez učinka odredba članka 23.t.C Ugovora o kreditu broj 3206203695/06, kreditna partija: 7103026320, sklopljenog dana 15.02.2006. god između tužiteljice Vlaste Živković, Vukovarska 124, Osijek, OIB: 62037483173 i tuženika Zagrebačka banka d.d. Zagreb, trg bana Josipa Jelačića 10. OIB 92963223473, a koja glasi: „Korisnik kredita može izvršiti prijevremenu konačnu otplatu kredita uz plaćanje naknade prema važećoj Odluci o tarifi naknada za usluge Kreditora, odnosno općim uvjetima poslovanja Kreditora važećim u trenutku prijevremene otplate. “.

II. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10. OIB: 92963223473 da tužiteljici Vlasti Živković, Vukovarska 124, Osijek, OIB: 62037483173 isplati iznos od 79,64 EUR (sedmadesetdeveteura šezdesetčetiricenta) na ime naplaćene naknade za prijevremenu uvećanu otplatu

kredita s pripadajućim zateznim kamatama računajući od 30. lipnja 2009. po stopi koju određuje čl. 29. Zakona o obveznim odnosima koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za 5 postotnih poena do 31. srpnja 2015..a od 01. kolovoza 2015. godine pa do 31. prosinca 2022. godine uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 01. siječnja 2023. godine pa do 29. prosinca 2023. godine prema stopi zatezne kamate koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta uvećanoj za tri postotna poena, od 30. prosinca 2023. godine do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, a sve to u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10. OIB 92963223473 da tužiteljici Vlasti Živković, Vukovarska 124, Osijek, OIB: 62037483173 naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 214,04 EUR, sa zateznim kamatama počev od 17. lipnja 2026. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, a sve to u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je dana 13. veljače 2026. podnio tužbu protiv tuženika u kojoj tužbi navodi da su dana 15.02.2006. god VLASTA ŽIVKOVIĆ, VUKOVARSKA 124, OSIJEK, OIB:62037483173 i ZAGREBAČKA BANKA d.d. ZAGREB, TRG BANA JOSIPAJELAČIĆA 10. OIB 92963223473 sklopili su Ugovor o kreditu br. 3206203695/06, kreditna partija: 7103026320, a prema kojem je prednik tuženika kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita odobrio i stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 16.500,00.CHF. Predmetnim ugovorom ugovoren je rok otplate od 5 godina. Nadalje, u članku 23.t.C ugovoreno je da korisnik kredita može izvršiti prijevremenu konačnu otplatu kredita uz plaćanje naknade prema važećoj Odluci o tarifi naknada za usluge Kreditora, odnosno općim uvjetima poslovanja Kreditora važećim u trenutku prijevremene otplate. Obzirom da je tužitelj kao korisnik kredita odlučio prijevremeno u cijelosti otplatiti kredit tuženik je dana 30.06.2009. godine tužitelju naplatio naknadu za prijevremenu konačnu otplatu kredita u iznosu od

600,01 HRK, odnosno 79,64 EUR prema fiksnom tečaju konverzije 1 EUR= 7.53450 HRK. Sukladno članku 1024. st. 3. ZOO/05 dopušteno je ugovoriti ovakvu odredbu, ali pod uvjetom da je davatelj kredita u slučaju prijevremene otplate pretrpio štetu. Stoga, ova odredba je ništetna iz razloga što je tuženik naplatio naknadu za prijevremenu otplatu kredita, a da pritom nije pretrpio nikakvu štetu, odnosno ni na koji način prilikom prijevremene otplate kredita nije pojasnio tužitelju u čemu se sastoji ta šteta, niti koji su objektivni eventualni troškovi nastali za tuženika prilikom prijevremene otplate kredita, a niti je obračun naknade transparentan i razumljiv. Prema odredbi članka 96. Zakona o zaštiti potrošača iz 2007.g. (dalje: ZZP) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Nadalje ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Nadalje je propisano da se nepoštena ugovorna odredba posljedično smatra ništetnom. Kako je i ranije navedeno prema članku 96. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača iz 2007.g. je propisano da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Nadalje propisano je da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca, a što je ovdje upravo slučaj. Da se o toj odredbi pojedinačno pregovaralo teret dokaza je na tuženiku. Dakle, radi se o ugovornoj odredbi o kojoj se nije moglo pregovarati, jer se radilo o odredbi po principu „uzmi ili ostavi“, a usto se radi i o neodređenoj i neodredivoj činidbi koja je kao takva ništetna sukladno člancima 269. -272. Zakona o obveznim odnosima. Povrh svega tužitelj napominje da je Vrhovni sud RH na sjednici Građanskog odjela dana 05. studenog 2020.g. donio zaključak pod brojem Su IV-308/2020 u kojem navodi: „Ugovorna odredba iz ugovora o kreditu kojim je ugovoreno pravo banke na naknadu za prijevremenu otplatu kredita u smislu odredbe čl. 49. Zakona o zaštiti potrošača može biti utvrđena ništetnom, ako se o toj odredbi nije pregovaralo.“. Nakon toga Vrhovni sud RH donosi presudu poslovni broj Rev-112/2018 od 09. ožujka 2022.g. kojom prihvaća reviziju tužitelja, preinačava presudu drugostupanjskog suda i potvrđuje prvostupanjsku presudu kojom je ugovorna odredba o naknadi za prijevremenu otplatu utvrđena ništetnom, a kreditor obavezan da isplati nazad naplaćenu naknadu zajedno sa pripadajućim zateznim kamatama. Nakon toga Vrhovni sud RH u presudi poslovni broj Rev- 43/2022 izražava identičan stav. Potom Ustavni sud RH 13. srpnja 2023.g. donosi odluku u objedinjenim predmetima broj UIII- 3231/2022, U-III-7491/2022, U-III-236/2023, U-III-369/2023, U-III-597/2023, kojom odbija ustavne tužbe banaka, a ujedno i tužbu banke podnesene protiv prethodno navedene presude Vrhovnog suda RH broj Rev-112/2018. Uzimajući u obzir odredbe članka 96. i članka 102. ZZP-a, te povrh svega odredbu članka 3., 4. i 10. ZOO-a i tumačeći iste u duhu prava Europske unije, njene sveopće pravne stečevine i prakse suda Europske Unije te u skladu s Direktivom 93/13 EEZ, te sukladno stavu Vrhovnog suda RH, jasno se da zaključiti da je tuženik ugovaranjem odredbe o naknadi za troškove obrade kredita postupao nepošteno i

time tužitelja, kao sudionika u obveznom odnosu, doveo u neravnopravan položaj. Uvažavajući stav sudske prakse Vrhovnog suda RH, Ustavnog suda RH i VTSRH-a kao relevantnih i u ovom predmetu, a posebice pravno shvaćanje doneseno na sjednici Građanskog odjela VSRH dana 30. siječnja 2020.g. o zastarijevanju restitucijskih zahtjeva temeljem ništetnog ugovora, odnosno odredbi, tužitelj smatra da je tuženik dužan vratiti tužitelju sve što je temeljem takvog ugovora odnosno dijela ugovora primio, a sve to sukladno odredbama čl. 1111. ZOO-a o stjecanju bez osnove, s time da zastara restitucije nije ni počela teći. IV. Tužitelj ističe da je prethodno od tuženika pribavio potrebnu kreditnu dokumentaciju iz koje se vidi iznos naplaćenih naknada (ugovor o kreditu, potvrda o obavljenim transakcijama), no ukoliko tuženik bude osporavao visinu tužbenog zahtjeva tužitelj ipak pridržava pravo postavljanja točne visine tužbenog zahtjeva nakon izvođenja dokaza financijskim vještačenjem na okolnost koliko i s kojim datumom su tužitelju naplaćene naknada za troškove obrade kredita i naknada za prijevremenu otplatu kredita s tim da sud vještaka ovlasti da po potrebi pribavi dodatnu kreditnu dokumentaciju od tuženika. Slijedom navedenog tužitelj podnosi ovu tužbu i predlaže Naslovnom sudu kao stvarno i mjesno nadležnom da nakon provedenog postupka donese slijedeću presudu:

I. Utvrđuje se da je ništetna i bez učinka odredba članka 23.t.C Ugovora o kreditu broj 3206203695/06, kreditna partija: 7103026320, sklopljenog dana 15.02.2006. god između tužiteljice VLASTE ŽIVKOVIĆ, VUKOVARSKA 124, OSIJEK, OIB: 62037483173 i tuženika ZAGREBAČKA BANKA d.d. ZAGREB, TRG BANA JOSIPA JELAČIĆA 10. OIB 92963223473, a koja glasi: „Korisnik kredita može izvršiti prijevremenu konačnu otplatu kredita uz plaćanje naknade prema važećoj Odluci o tarifi naknada za usluge Kreditora, odnosno općim uvjetima poslovanja Kreditora važećim u trenutku prijevremene otplate.“

II. Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKA BANKA d.d. ZAGREB, TRG BANA JOSIPA JELAČIĆA 10. OIB 92963223473 da tužiteljici VLASTI ŽIVKOVIĆ, VUKOVARSKA 124, OSIJEK, OIB: 62037483173 isplati iznos od 79,64 EUR na ime naplaćene naknade za prijevremenu uvećanu otplatu kredita s pripadajućim zateznim kamatama računajući od 30. lipnja 2009. godine do 30. lipnja 2011. godine po stopi od 14 % godišnje, od 01. srpnja 2011.g. do 31. srpnja 2015. godine po stopi od 12 % godišnje, a od 01. kolovoza 2015. godine pa do 31. prosinca 2022. godine uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 01. siječnja 2023. godine pa do 31. prosinca 2023. godine prema stopi zatezne kamate koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta uvećanoj za tri postotna poena, od 01. siječnja 2024. godine do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, a sve to u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKA BANKA d.d. ZAGREB, TRG BANA JOSIPA JELAČIĆA 10. OIB 92963223473 da tužiteljici VLASTI ŽIVKOVIĆ, VUKOVARSKA

124, OSIJEK, OIB: 62037483173 naknadi troškove parničnog postupka sa zateznim kamatama počev od dana donošenja prvostupanjske presude po stopi u smislu čl. 29. st. 2. i 8. Zakona o obveznim odnosima do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, a sve to u roku 15 dana.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da tužitelj predmetnom tužbom zahtijeva utvrđenje ništetnim dio odredbe čl. 23 točka C. Ugovor o kreditu broj: 3206203695/06, kreditna partija: 7103026320, sklopljenog dana 15. veljače 2006. S prethodno navedene osnove tuženik potražuje iznos 79,64 EUR. Tuženik u cijelosti osporava navode tužitelja da bi se prethodno navedena ugovorna odredbe imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom i to iz sljedećih razloga. Tuženik ističe kako tužitelj nije dokazao da je potrošač niti da se sredstvima kredita koristio isključivo za potrošačke svrhe. Istovremeno, zakon ne predviđa da bi se takva svrha trebala presumirati pa je stoga na tužitelju teret dokaza u smislu odredbe članka 4. Zakona o zaštiti potrošača (NN 19/2022, dalje: ZZP) koji izričito propisuje, da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. Tužitelj činjenice i dokaze koje bi potkrijepile potrošačku svrhu ugovora, nije predočio tijekom postupka. Također, uvažavajući tumačenje Zakona o zaštiti potrošača, za ocjenu je li fizička osoba potrošač nužno je ocijeniti sve okolnosti svakog konkretnog pravnog odnosa, pri čemu poglavito uvažavati temeljna načela Zakona o obveznim odnosima (NN 35/2005, 41/2008, 125/2011, 78/2015, 29/2018, 126/2021, 114/2022, 156/2022, dalje: ZOO), načelo savjesnosti i poštenja, a sve u cilju sprječavanja mogućih zlouporaba u namjenskom trošenju sredstava. Slijedom navedenog, tuženik ističe da je u ovom postupku tužitelj dužan dokazati svoj status potrošača te predložiti dokaze na kojima temelji svoj status potrošača. Tužitelj predmetnom tužbom zahtijeva utvrđenje ništetnim odredbu Ugovora o kreditu u kojem je određeno kako je za prijevremenu otplatu kredita, korisnik kredita dužan platiti naknadu u iznosu određenom aktom kreditora. S prethodno navedene osnove tužitelj traži isplatu iznosa od 79,64 EUR. Tuženik u cijelosti osporava navode tužitelja da bi se ugovorena odredba o naknadi za prijevremenu otplatu kredita imale smatrati nepoštenom odnosno ništetnom i to iz sljedećih razloga. Ugovorna odredba je jasna, razumljiva i lako uočljiva. Tuženik ističe kako je odredba kojom se ugovara naknada za prijevremenu otplatu kredita jasna, lako uočljiva i razumljiva. Naime, sukladno odredbi čl. 57. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Na jednak način određeno je i Direktivom Vijeća Europske unije 93/13/EEZ čiji tekst je inkorporiran spomenutim Zakonom o zaštiti potrošača u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo. Tako je odredbom čl. 4. st. 2. Direktive propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene, dok je odredbom čl. 5. propisano da u slučaju ugovora u kojima se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo. Dakle, Direktiva propisuje tzv.

načelo transparentnosti koje je razvijeno u praksi Suda EU kao načelo temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo dovoljno informacije temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe. Osim toga, ovdje valja ukazati i na odredbu čl. 55. st. 2. ZZP-a, a kojom odredbom je propisano da će sud prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzeti u obzir priroda proizvoda koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, s obzirom na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor. Dakle, i Direktiva i ZZP propisuju kriterije temeljem kojih se ocjenjuje da li je određena ugovorna odredba poštena, što znači da je i u ovom konkretnom slučaju potrebno ispitati informacije koje su se pružile tužitelju kao potrošaču, ali i okolnosti koje su vrijedile prije i za vrijeme sklapanja ovog ugovora o kreditu. Prvenstveno što se tiče informacija koje je tuženik pružio tužitelju, tuženik ističe da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj potencijalnoj obvezi na plaćanje naknade za prijevremeni povrat kredita, dakle, tužitelj je mogao shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja takve odredbe. Tuženik ukazuje na recentnu odluku Suda EU u predmetu broj C-621/17 (Gyula Kiss protiv CIB Bank Zrt.). Naime u tom predmetu se razmatralo pitanje eventualne nepoštenosti/ništetnosti pojedinih odredbi ugovora o zajmu, a koje odredbe su se ticale naknada u ugovorima o kreditu. U glavnom postupku koji je povod pokretanja prethodnog postupka pred Sudom EU tužitelj je podnio tužbu s ciljem da se utvrdi nepoštenost odredbi o naknadi za upravljanje koja je bila određena u visini od 2,4% godišnje za razdoblje od 20 godina i isplatnoj naknadi koja je bila određena u iznosu od 40 000 mađarskih forinti i to jer u ugovoru nisu konkretno navedene zauzvrat ponuđene usluge. I u ovome pojedinačnom predmetu tužitelj također navodi kako je riječ o ugovornoj odredbi koja jasno ne navodi koje usluge Banka naplaćuje, odnosno, koji su troškovi pokriveni naplatom naknade za prijevremenu otplatu kredita kao niti da je prilikom sklapanja ugovora o kreditu tužitelj o naplati predmetne naknade bio informiran. Sud koji je uputio zahtjev Sudu EU smatra da određivanje usluga koje se pružaju u zamjenu za naknadu za upravljanje i isplatnu naknadu može biti relevantno prilikom utvrđivanja jesu li odredbe ugovora što ga je sklopio tužitelj u glavnom postupku dovoljno jasne i razumljive u smislu čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13.

Tako je Sudu EU postavljeno prvo pitanje koje glasi:

“Treba li zahtjev jasnog i razumljivog sastavljanja iz čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13 tumačiti na način da, u okviru ugovora o potrošačkom zajmu, taj zahtjev ispunjava ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori, a koja točno utvrđuje iznos troškova, provizija i drugih naknada na teret potrošača, njihovu metodu izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti, ali koja, međutim, ne navodi za koje se konkretne usluge plaćanju ti troškovi; ili se pak treba tumačiti na način da je i u ugovoru potrebno navesti koje su to određene usluge? U potonjem slučaju, je li dovoljno da se sadržaj pružene usluge može izvesti iz naziva troška?”

Odgovarajući na postavljeno pitanje Sud EU odgovara da čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena NE nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose. Sud svoju odluku temelji na razmišljanju kako su predmetne ugovorne odredbe bile dovoljno jasne i razumljive da tužitelj može procijeniti ekonomske posljedice koje iz toga za njega proizlaze, a da

nije potrebno navesti točne usluge koje se pružaju s obzirom da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora. Sud EU je također stajališta da je u svakom pojedinačnom slučaju potrebno voditi računa o svim relevantnim činjeničnim elementima među kojima su, ne samo odredbe dotičnog ugovora, nego i oglašavanje i obavijesti koje je davatelj zajma učinio dostupnima u sklopu pregovora o njegovu sklapanju. U kontekstu navedenog, ukazuje se i na odluku Visokog trgovačkog suda RH od dana 9. lipnja 2020. godine, broj PŽ-5327/2018, koji je upravo odlučujući o ništetnosti odredbe koja se ticala naknade za prijevremeni povrat kredita, istaknuo: da je naknada za prijevremeni povrat kredita bila određena upućivanjem na tuženikove akte koju tu naknadu jasno određuju, pa da nije osnovan prigovor tužitelja da ta naknada nije bila određena odnosno određiva; da predmetna naknada nije mijenjana od strane tuženika u cijelom razdoblju otplate kredita; da se radi o naknadi s kojom je tužitelj bio upoznat u vrijeme sklapanja ugovora te da tužitelj nije bio u neravnopravnom položaju; da naknada nije ugovorena kao obveza plaćanja (dijela) kamata u slučaju prijevremene otplate kredita; i da je ta naknada jedna od naknada, koju tuženik obračunava u svom redovnom poslovanju i predstavlja cijenu usluge banke, koja usluga je navedena u Katalogu tuženikovih proizvoda i koju uslugu naplaćuju i druge banke. Tuženik ukazuje i na odluku Županijskog suda u Bjelovaru, posl. br. GŽ-86/2018 od 28. ožujka 2019. godine kojom je prihvaćena žalba tuženika i preinačena prvostupanjska odluka u dijelu kojem je prvostupanjski sud utvrdio da je ništetna odredba ugovora o kreditu u dijelu koji se tiče plaćanja naknade za prijevremenu otplatu kredita. Naime, sud je stajališta da je korisnik kredita jasno ugovorio s kreditorom, tuženikom, mogućnost prijevremene otplate kredita te da je tu mogućnost i iskoristio uz uvjete koji su se mogli odrediti (postotak naknade jasno je određen aktom/odlukom banke kao tuženika). Isto tako, drugostupanjski sud ne nalazi da bi se odredba o naknadi za prijevremenu otplatu kredita mogla podvesti pod neku od nepoštenih odredbi ugovora iz čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača već da se radi o odustatnini u smislu odredbe čl. 306. ZOO-a koju nije zabranjeno ugovoriti jer je prijevremenom otplatom kredita tužitelj u određenom vremenskom periodu, a prije isteka vremena na koji je kredit odobren odustao od ugovorenog slijedom čega je u obvezi platiti ugovorenu odustatninu. S obzirom na sve navedeno, očito je da su navodi tužitelja o nerazumljivosti naplaćene naknade u ovome pojedinačnom postupku u cijelosti neosnovani s obzirom na jasno određenje naknade koja se naplaćuje prilikom prijevremene otplate kredita, a koja ne mora sadržavati koje se sve usluge i troškovi pokrivaju u zamjenu za predmetne iznose koji se naplaćuju temeljem navedene ugovorne odredbe o naknadi za prijevremenu otplatu kredita. Tuženik također ističe kako su neosnovani navodi tužitelja kako je Zakonom o obveznim odnosima jasno definirano što je banka ovlaštena naplatiti temeljem ugovora o kreditu od korisnika kredita iz razloga što se predmetnom odredbom Zakona o obveznim odnosima isključivo daje definicija ugovora o kreditu, odnosno, istim se definiraju bitni sastojci takvog ugovora, a dok stranke temeljem takve odredbe, a upravo zbog njezine dispozitivnosti, nisu prekludirane u ugovaranju drugih okolnosti, kao što je to odredba o izlaznoj naknadi. Isto tako, odredbom čl. 1024. st. 4. ZOO-a, određeno je da banka ne može uračunati kamate za vrijeme od dana vraćanja kredita do dana kad ga je po ugovoru trebalo vratiti u slučaju vraćanja kredita prije određenog roka, što nikako ne isključuje mogućnost banke naplatiti izlaznu naknadu u slučaju prijevremenog povrata kredita, jer plaćanje izlazne naknade ne predstavlja uračunavanje kamata za vrijeme od dana vraćanja kredita do dana kad ga je tužitelj po ugovoru trebao vratiti. Uzimajući dakle u obzir sve relevantne činjenične elemente ovoga pojedinačnog postupka jasno je kako je riječ o

tome da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti odnosno izvesti iz cjelokupnog ugovora te kako tužitelju predmetna ugovorna odredba nije mogla ostati nejasna ili nerazumljiva. Ugovorna odredba ne uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama. Tuženik također ističe (suprotno navodima tužitelja) da odredba o izlaznoj naknadi ne uzrokuje takvu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama koja bi se imala smatrati znatnom u smislu odredbe čl. 53. ZZP-a. O navedenom se također očitovao Sud EU u gore navedenom predmetu s obzirom da je Sudu EU postavljano i drugo pitanje koje glasi:

“Treba li čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 tumačiti na način da ugovorna odredba koja je u predmetnom slučaju upotrijebljena u području troškova, pri čemu, na temelju ugovora, nije moguće nedvojbeno utvrditi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove, uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlima iz ugovora?”

Zaključak Suda EU je da čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Sud EU tako objašnjava da je na nacionalnom sudu da s obzirom na sve okolnosti slučaja, ispita, kao prvo, moguće nepoštovanje zahtjeva dobre vjere i kao drugo, postojanje eventualne znatnije neravnoteže na štetu potrošača. Kada je riječ o ispitivanju mogućeg postojanja znatnije neravnoteže, Sud EU dalje navodi kako činjenica da usluge pružene u zamjenu za naknadu za upravljanje i izlaznu naknadu nisu konkretno određene ne znači da odredbe koje se na njih odnose ne odgovaraju zahtjevu transparentnosti navedenih u čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13, pod uvjetom da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora.

Kao što je i ranije navedeno, uzimajući u obzir okolnosti ovoga pojedinačnog slučaja, a osobito:

- odnos naplaćene naknade i prijevremeno vraćenog iznosa kredita,
- nepostojanje nikakvog zakonskog ograničenja ugovaranja predmetne naknade u vrijeme zasnivanja kreditnog odnosa,
- sve obavijesti i informacije koje je tužitelj imao za vrijeme sklapanja ugovora o kreditu

i prijevremene otplate kredita, jasno proizlazi zaključak da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti iz cjelokupnog ugovora o kreditu.

Slijedom navedenoga ne može se smatrati da bi predmetna ugovorna odredba o naknadi za prijevremenu otplatu kredita uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama pa da bi se ta odredba imala smatrati nepoštenom/ništetnom.

U konačnici, tuženik ističe prigovor zastare na ovo potraživanje tužitelja, jer je naknada naplaćena 30. lipnja 2009. godine. Naime, ukoliko bi naslovni sud iz bilo kojeg razloga smatrao da bi cit. odredba bila nepoštena, na zahtjev tužitelja ima se primijeniti petogodišnji rok od dana plaćanja. Obzirom da je plaćanje naknade izvršeno 2006. godine, od dana plaćanja naknade pa do podnošenja ove tužbe proteklo je više od 19 godina, što dakle čini da je potraživanje tužitelja u zastari. Vezano za tužbeni zahtjev tužitelja kojim potražuje zakonske zatezne kamate od dana 30. lipnja 2009. godine, tuženik ističe da čak i u slučaju kada bi sud utvrdio ništetim pobijane odredbe ugovora i ocijenio osnovanim postojanje tužiteljeve tražbine, a što se spori u cijelosti, takav zahtjev tužitelja u odnosu na tijek zakonskih

zateznih kamata bi bio u potpunosti neosnovan. Naime, odredbom članka 214. Zakona o obveznim odnosima ("Službeni list SFRJ" br. 29/78., 39/85., 46/85., 57/89., "Narodne novine" br. 53/91., 73/91., 3/94., 111/93., 107/95., 7/96., 91/96., 112/99., 88/01., 35/05.), a koja odredba je istovjetna odredbi članka 1115. ZOO-a propisano je da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, vraća se zajedno sa zateznim kamatama i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Sukladno mišljenju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske iznijetog na sjednici dana 05. ožujka 2004. godine, Ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva. Navedeno mišljenje Vrhovni sud potvrđuje i u odluci posl.br. Rev-2781/2011 od 16. ožujka 2015. godine: „Naime, ugovorne strane iz ugovora o zajmu koji je ništav iz razloga što su njime ugovorne strane protuzakonito ugovorile plaćanje u stranoj valuti treba u smislu odredbe čl.214. ZOO smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva.“. Slijedom navedenog, razvidno je da ukoliko bi sud ocijenio osnovanim tužbeni zahtjev tužitelja u odnosu na glavicu, a što tuženik osporava, tužitelj bi eventualno imao pravo na zakonske zatezne kamate na potraživani iznos i to od podnošenja tužbe, a sve iz razloga jer je tek podnošenjem predmetne tužbe tužitelj postavio zahtjev prema tuženiku za povrat stečenog bez osnove, a tuženik u trenutku stjecanja nije bio nepošten te ga se sukladno izraženom shvaćanju VSRH u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim. Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže naslovnom sudu da odbije tužbene zahtjeve tužitelja kao neosnovane te naloži tužitelju da naknadi tuženiku troškove ovoga postupka.

3.Radi utvrđenja odlučnih činjenica za rješenje ovog spora sud je proveo dokaze tako što je izvršio uvid Potvrdu o obavljenim transakcijama od 30.kolovoza 2009., Ugovor o namjenskom kreditu, te saslušao tužitelja u svojstvu stranke.

4.Dakle, predmet spora je tužbeni zahtjev tužiteljice radi utvrđenja ništetnim odredbe predmetnog ugovora o kreditu u dijelu o naknadi za prijevremenu otplatu kredita, te isplate iznosa koje je tužiteljica platila po navedenoj osnovi.

5.Nije sporno da su tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor dana 15.veljače 2006. sklopili Ugovor o kreditu br. 3206203695/06, kreditna partija: 7103026320, a prema kojem je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita odobrio i stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 16.500,00.CHF. Predmetnim ugovorom ugovoren je rok otplate od 5 godina. U članku 23.t.C ugovoreno je da korisnik kredita može izvršiti prijevremenu konačnu otplatu kredita uz plaćanje naknade prema važećoj Odluci o tarifi naknada za usluge Kreditora, odnosno općim uvjetima poslovanja Kreditora važećim u trenutku prijevermene otplate.

6.Nije sporno da je predmetni kredit prijevremeno otplaćen, te prema priloženoj Potvrdi tuženika o obavljenim transakcijama od 30.lipnja 2009. tužiteljici je navedenog dana naplaćena naknada za prijevremenu otplatu kredita (izlazna naknada) u iznosu od 600,01 kn(stranica 5 spisa),što prema fiksnom tečaju konverzije iznosi 79,64 EUR.

7.Sporno je među parničnim strankama da li je ništetna odredba članka 23.t.C predmetnog ugovora o kreditu koja glasi: „Korisnik kredita može izvršiti prijevremenu

konačnu otplatu kredita uz plaćanje naknade prema važećoj Odluci o tarifi naknada za usluge Kreditora, odnosno općim uvjetima poslovanja Kreditora važećim u trenutku prijevremene otplate. “.

8. Tužiteljica Vlasta Živković, saslušana u svojstvu stranke izjavila je da 2006. godine trebala su joj sredstva za kupovinu stana, te se odlučila na podizanje kredita. S obzirom da je već imala račun u Zagrebačkoj banci odlučila je podići kredit u toj banci. Ponuđen joj je stambeni kredit u valuti CHF. Dobila je unaprijed pripremljen tekst ugovora da pročita, te je ugovor pročitala. Uočila je odredbe o naknadama. Nije joj ništa rečeno kako će se naknada naplaćivati. U vrijeme sklapanja ugovora o kreditu bila je u radnom odnosu na radnom mjestu nastavnice u osnovnoj školi. Nije imala privatnu firmu, niti obrt. Kredit je sama otplaćivala, te je kredit prijevremeno otplatila. Kod prijevremene otplate kredita naplaćena joj je naknada u iznosu od nekih 600,00 kuna. Napominje da joj nije rečeno po kojim parametrima se ta naknada obračunava niti što je u njoj sadržano (stranica 34 spisa).

9. Odredbom čl. 322. ZOO propisano je da je ništetan ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neki drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

10. Odredbom čl. 324. ZOO propisano je da ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači ništetnost ugovora, ako on može opstati bez ništetne odredbe, i ako ona nije bila uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog kojeg je ugovor sklopljen (st. 1.), ali će ugovor ostati valjan čak i ako je ništetna odredba bila uvjet ili odlučujuća pobuda ugovora u slučaju kad je ništetnost ustanovljena upravo da bi ugovor bio oslobođen te odredbe i vrijedio bez nje (st. 2.).

11. Temeljem odredbe čl. 327. ZOO na ništetnost sud pazi po službenoj dužnosti i na nju se može pozivati svaka zainteresirana osoba, a odredbom čl. 328. ZOO propisano je da pravo na isticanje ništetnosti se ne gasi.

12. Odredbom čl. 81. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/2003) propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a prema stavku 2. navedenog članka smatra se da se o pojedinoj odredbi ugovora nije pojedinačno pregovaralo, ako je ta odredba unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Člankom 87. stavak 1. navedenog zakona propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništetna.

13. Odredbom čl. 1024. st. 2. Zakona o obveznim odnosima propisano je da korisnik kredita može vratiti kredit i prije roka određenog za vraćanje, o čemu mora obavijestiti banku, a stavkom 3. navedenog članka propisano je da je korisnik kredita u tom slučaju dužan naknaditi štetu ako ju je davatelj kredita pretrpio. Stavkom 4. navedenog članka propisano je da u slučaju vraćanja kredita prije određenog roka banka ne može uračunavati kamate za vrijeme od dana vraćanja kredita do dana kad ga je po ugovoru trebalo vratiti.

14. S obzirom na sadržaj odredbe čl. 23. t. C predmetnog ugovora o kreditu o

naknadi za prijevremenu otplatu kredita, navode tuženika u odgovoru na tužbu i tijekom postupka te provedene dokaze, utvrđeno je u ovoj pravnoj stvari da predmetnim ugovorom o kreditu nisu ugovoreni parametri za procjenu i izračun troškova zbog vraćanja kredita prije roka, te da plaćeni iznos u konkretnom slučaju nije odraz stvarne štete koju je tuženik navodno trpio zbog vraćanja kredita prije roka, iz čega slijedi da kod sklapanja ugovora o kreditu, a niti kod određivanja i naplate naknade za prijevremenu otplatu kredita tuženik te troškove odnosno navodno postojanje štete nije uopće izračunavao, niti procjenjivao tj. njezino postojanje, stvarni obim i visina nisu niti bili utvrđeni, te u plaćenom iznosu evidentno nije obračunata stvarna šteta. U konkretnom slučaju ugovorom nije ugovorena metoda izračuna visine predmetne naknade kojom bi tuženik bio ovlašten teretiti tužitelja u svrhu obeštećenja radi prijevremene otplate kredita, budući da se predmetna naknada određuje sukladno poslovnoj politici banke, odnosno ugovorom nije definirano temeljem čega i na koji način će visina iste naknade biti utvrđena u momentu prijevremene otplate kredita.

15. Dakle, predmetni ugovor o kreditu pisan je na obrascu kojeg je unaprijed pripremio tuženik, te s obzirom da iz sadržaja predmetne odredbe proizlazi da nije precizno definirano odnosno ugovoreno na koji način će se formirati sporna naknada za prijevremenu otplatu kredita, odnosno nisu jasno ugovoreni parametri za navedeno, da iz provedenih dokaza proizlazi da se o predmetnoj odredbi nije pregovaralo, niti je tuženik dokazao da je potrošač faktički mogao utjecati na njezin sadržaj, s posljedicom da je tuženik pokazao spremnost promijeniti sadržaj navedene odredbe, a što je protivno načelu savjesnosti i poštenja i uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, to je takva odredba nepoštena, pa stoga i ništetna a kako je to navedeno u izreci. Stoga je osnovan tužbeni zahtjev tužitelja za isplatu utuženog iznosa koji je tužitelj platio na ime naknade za prijevremenu otplatu kredita, sa zateznom kamatom tekućom od dana plaćanja do isplate (čl.1115. ZOO; čl.29. ZOO). Naime, s obzirom da je u postupku utvrđeno da je predmetna odredba ugovora o kreditu u dijelu o obvezi plaćanja naknade za prijevremenu otplatu kredita ništetna, uz nespornu činjenicu da je tuženik sastavljač predmetnog ugovora o kreditu (ugovor pisan na obrascu koji je unaprijed pripremio tuženik; čl.3. Direktive vijeća 93/13/EEZ), proizlazi da je tuženik nepošteni stjecatelj, te je dužan platiti zateznu kamatu od dana stjecanja (VSRH broj Rev-1051/2023-2 od 3.travnja 2024.).

16. Za napomenuti je da prema pravnom shvaćanju sa sastanka predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 05. studenog 2020.godine (Zaključak br. Su IV -308/2020 pod brojem 8.) ugovorna odredba iz ugovora o kreditu kojim je ugovoreno pravo banke na naknadu za prijevremenu otplatu kredita, može biti utvrđena ništetnom, ako se o njoj nije pregovaralo, a što je upravo konkretan slučaj (Županijski sud u Zagrebu broj GŽ-746/21-2 od 17.kolovoza 2021.).

17. U odnosu na prigovor zastare za navesti je da temeljem odredbe čl. 215. st. 1. ZOO/05 zastarijevanje počinje teći prvog dana poslije dana kada je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze ako zakonom za pojedine slučajeve nije što drugo propisano.

17.1. Građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske, na svojoj sjednici od 30. siječnja 2020. donio Zaključak koji glasi:

"Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora."

18. S obzirom na navedeno prigovor zastare nije osnovan.

19. U odnosu na navode tuženika kojima tužiteljici osporava status potrošača za navesti je da iz sadržaja predmetnog ugovora o kreditu proizlazi da je namjena kredita – za kupovinu stana, te da je korisnik kredita (tužiteljica) naznačena kao fizička osoba, dakle, izvan eventualne profesionalne djelatnosti ili djelatnosti slobodnog zanimanja, jer bi to moralo biti navedeno u sadržaju ugovora, s napomenom da je tužiteljica saslušana u svojstvu stranke izjavila da u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu je bila u radnom odnosu u osnovnoj školi na radnom mjestu nastavnice, te nije imala privatnu firmu, niti obrt. Stoga, s obzirom na izloženo nedvojbeno proizlazi da je tužiteljica u trenutku sklapanja ugovora o kreditu imala status potrošača, (čl. 3. ZZP/03; presuda Općinskog suda u Osijeku broj P-344/2021-6 od 20. srpnja 2021. godine, presuda Županijskog suda u Puli broj GŽ1098/2021-3 od 21. travnja 2022.).

20. Stoga je, a s obzirom na sve naprijed izloženo naloženo tuženiku isplatiti tužitelju neosnovano naplaćeni iznos naknade za prijevremenu otplatu kredita u iznosu od 79,64 EUR, sa zateznom kamatom tekućom od dana plaćanja do isplate (čl. 1115. ZOO; čl. 29. ZOO).

21. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1 ZPP,

21.1. Naloženo je tuženiku naknaditi tužiteljici prouzročeni parnični trošak u ukupnom iznosu od 214,04 EUR, koji trošak se sastoji od troška zastupanja po punomoćniku odvjetniku za sastav tužbe (Tbr. 7. t. 1.) 25 bodova, sastav pisanog podnesaka 15.04.2026.. (Tbr. 8. t. 1.) 25 bodova, te za zastupanje na ročištu kod suda dana 21.05.2026. u visini od 25 bodova, koji trošak je određen u skladu s Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika plus PDV, te troška sudskih pristojbi na tužbu i presudu u iznosu od po 13,27 EUR.

22. Na dosuđeni iznos troška tužiteljici pripadaju zatezne kamate tekuće od dana donošenja presude do isplate (čl. 151. st. 3. ZPP-a, čl. 29. ZOO).

23.S obzirom na izloženo odlučeno je kao u izreci.

Osijek, 17. lipnja 2026.

SUDAC
Spomenka Rodić

UPUTA O PRAVU NA ŽALBU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba. Žalba se podnosi u roku od 15 dana, putem ovog suda nadležnom Županijskom sudu. Za stranku koja je uredno obaviještena o ročištu za objavu presude rok za žalbu teče od dana objave presude, a za stranku koja nije uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok teče od dana primitka pisanog otpis presude.

DOSTAVITI:

- punomoćniku tužitelja
- punomoćniku tuženika

Broj zapisa: **9-30889-8f1b9**

Kontrolni broj: **07b16-7d31a-c9b16**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.